

LBRIS

We know
books

Destinul, călăuza din adâncul tău

Viorel Neacșu

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEACȘU, VIOREL

Destinul, călăuza din adâncul tău / Viorel Neacșu.

–Otopeni: Letras, 2023

ISBN 978-630-312-163-5

159.9

ISBN eBook ePUB 978-630-312-164-2

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2023, Neacșu Viorel.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Prolog.....	7
Povestea lui Mihai.....	10
Povestea mea.....	13
Destinul în istorie.....	17
Ghilgameș.....	17
Grecia antică.....	24
Stoicism.....	35
China.....	38
India.....	40
Creștinism.....	44
Europa modernă.....	52
Destinul în viziunea lui Carl Jung.....	60
Destinul văzut prin lupa științei.....	67
Destinul colectiv.....	82
Controverse privind destinul.....	89
Despre conștient, inconștient și destin.....	95
De ce tocmai mie?.....	104

Putem ghici viitorul?.....	108
Astrologia.....	108
Chiromanția.....	112
Cartomanția.....	114
Tasseografia	118
Concluzii	123
Bibliografie	125

*Căci toată priceperea noastră este numai relativă,
adică suficientă pentru o anumită intenție;
nu pricepem nimic în mod absolut.*

Kant - Logică Generală

POVESTEA LUI MIHAI

Cu câțiva ani în urmă, nu mulți, un prieten, mult mai tânăr decât mine, mi-a spus o poveste tulburătoare. Era pe patul de spital și-și cântărea cu teamă șansele de a scăpa cu viață. Asta îl făcuse să-și amintească o întâmplare răscolitoare din trecutul lui. Care a fost acea poveste?

În vremea tinereții lui, mi-a spus el, ajungea de multe ori în casa unui coleg de școală care locuia prin apropiere. Odată, sau poate de mai multe ori, mama acelui prieten, o femeie oarecare, fără prea multă educație, le-a oferit cafea. În una din dăți, femeia i-a propus să îi ghicească în cafea. El, de rușine sau din curiozitate, a acceptat. Era un eveniment pe care nu-l mai trăise. Ceea ce i-a spus femeia, cercetând fundul ceștii de cafea, a fost neașteptat: Măi băiete, când vei fi de patruzeci și patru, vei avea o mare cumpănă în viață. Dacă o vei trece, i-a spus ea, vei trăi până la bătrânețe, dacă nu, vei muri. Mihai n-a întrebat-o ce e aia cumpănă și de ce ar fi s-o aibă, pentru că deși fusese impresionat, nu credea în spusele femeii, iar vârsta aia despre care ea vorbea, erau hăt departe, de neluat în seamă. Poate că femeia n-ar fi știut să-i spună sau... poate da? Atunci când ascultasem povestea, prietenul meu tocmai depășise puțin vârsta de patruzeci și patru. A mai trăit trei săptămâni și a murit. Nu era prima oară cind auzeam o poveste ieșită din comun, dar pentru că prietenul meu

fusese un om delicat și de bună credință, m-am gândit de multe ori la el și la povestea lui.

De ce se oferise acea femeie să-i ghicească unui băiețandru, pe care avea șanse mici să-l impresioneze cu un asemenea ritual? Din plictiseală? Puțin probabil. Intuise văzându-l, cunoscându-l, că băiatul ăla are un destin interesant și se simțise obligată să i-l și spună? Cum s-a putut ca o femeie atât de obișnuită, fără veleități de nici un fel, să fi fost capabilă să prevestească o tragedie care urma să aibă loc după mai mult de douăzeci și cinci de ani? N-aș insista cu povestea asta, dacă n-aș fi convins de totala ei autenticitate. Există oameni care în anumite condiții sau în orice condiții sunt capabili, voit sau întâmplător, să intuiască, să penetreze viitorul altora sau chiar al lor? Să-l citească? Desigur, doar că această realitate este astăzi ignorată sau chiar repudiată de o bună parte a societății. Probabil că primul motiv al celor care îl ignoră sau îl neagă, este că nu-l cred. Cum să crezi că viitorul, mai ales cel îndepărtat, poate fi scrutat în atât de mici detalii? Cum să crezi că o oarecare gospodină poate să facă lucrul ăsta și să o facă cu o asemenea acuratețe? Când noi suntem, gata să punem la îndoială orice idee sau eveniment care nu se lasă domesticit de judecata noastră, chiar dacă se manifestă în prezent și în preajma noastră. Sau când lumea din jurul nostru, bântuită de șarlatani de la opincă până la vlădică, ne inspiră doar suspiciune.

Dar să revin încă o dată la acea femeie care a fost capabilă să prevadă cu atâta acuratețe viitorul. Ea i-a spus

prietenului meu că va avea neazuri când va împlini un număr exact de ani, nu când va fi la jumătatea vieții sau când va încărungi. Și a făcut asta în pofida faptului că era conștientă că băiețandru din fața ei, va fi foarte puțin impresionat de cele auzite sau nu va fi impresionat deloc. Ea a fost în acel moment într-o dispoziție în care a simțit că băiatului din fața ei îi poate destăinui ceva. E adevărat că e ciudat ca o asemenea stare să fie trăită într-un context atât de cotidian, de banal, în bucătărie să zicem, dar pe de altă parte știm cât de puțin știm despre viața noastră, despre misterul existenței noastre.

Pentru mine, pentru scrierea mea, faptul că cineva ne-ar putea prevedea drumul vieții este mai puțin important acum, decât acela că el, drumul, există, e gata pentru fiecare dintre noi, că el e destinul despre care știm sau nu știm nimic. Despre care vrem sau nu vrem să știm. Ceea ce majoritatea dintre noi știe însă, este că acest cuvânt este sinonim cuvântului "soartă", un cuvânt cu conotație mai degrabă sumbră. Il auzim când se vorbește despre cineva aflat în mare suferință: "Ce soartă are omul ăsta!" Il folosim ca un blazon al neșansei, al suferinței.

Voi încerca să aduc în atenția cititorului adevăratul înțeles al destinului și justificarea importanței lui în viața noastră. Dar nu înainte de a vă mai spune încă o poveste.

POVESTEA MEA

Era în toiul verii și traversam, alături de o prietenă, piața centrală a orașului. Era cinci sau șase după amiază, dar cu toate astea, simțeam încă soarele încinzându-mi spatele. Fata, ceva mai tânără decât mine, îmi făcea curte de ani de zile, deși încercasem de multe ori s-o fac să renunțe și să rămânem, așa cum mi se părea firesc, doar prieteni. Mergeam alături în timp ce ea îmi spunea ceva dintr-ale ei și din când în când râdea. O ascultam fără interes sau pierdeam șirul spuselor ei, pentru că nu mă interesa ce-mi spune. Eram nemulțumit de mine însumi, știind că întâlnindu-mă din nou cu ea, o lăsam să-și fac iar iluzii. Nu aveam la ora aia vreo perspectivă sentimentală și rezistam cu stoicism asalturile părinților mei, cărora li se părea că n-o să mă mai însor niciodată. Aș fi vrut să găsesc o fată de care să mă îndrăgostesc, dar părea că asta n-o să se mai întâmple niciodată. Și cu toate astea nu voiam să fac compromisuri și pe planul ăsta. Avusesem în anii studenției o prietenă pe care o adoram și cu care purtasem o prietenie cuminte, poate prea cuminte, un an întreg. Îmi refuzase mai apoi de câteva ori invitația de a ne vedea, pe motivul că își ajută mama la bucătărie sau din alte motive de felul ăsta, și poate că acolo s-o fi găsit motivul pentru care nu ne-am mai văzut. Mi-a părut tare rău, dar nu puteam să pun capăt suspiciunii că motivele respective nu erau reale. A fost singura fată pe care o îndrăgisem, o iubisem cu adevărat, dar...Și la ea îmi zbură mintea în timp ce traversam piața și prietena mea își continua sporovăiala.

Mergeam fără să mă intereseze unde vom ajunge, privind printre gene, culorile aurii pe care soarele le arunca pe clădirile din jur. Prin stânga mea a trecut cineva în sens contrar, dar nu i-am dat nici o atenție. Dar după doar câteva clipe, de undeva din spate, m-am auzit strigat. O voce mă striga pe nume. Era o voce de femeie, al cărei timbru mi-a tăiat suflarea. Știam și nu știam a cui e vocea. M-am oprit și m-am întors. Priveam în contra soarelui și vedeam la douăzeci de metri doua fete care mă priveau și ele. Nici atunci în prima clipă, stânjenit de soare, n-am recunoscut-o, dar am pornit spre ea, aproape hipnotizat de voce. Era ea, alături de o altă fată, și mă privea cum mă apropii. Nu-mi venea să cred că văd ce văd. Pot să spun că a fost cea mai fericită clipă din viața mea. Mintea nu mă ajuta să mă întreb dacă nu cumva după patru ani era măritată, cine să fie fata de lângă ea...? Le-am sărutat mâinile și m-am uitat în ochii ei. Primele ei vorbe au fost: Ești căsătorit? În clipa aceea mintea mi-a pornit din nou și mi-a spus că fata aia pe care o iubisem și o iubeam, va fi soția mea. I-am spus: Nu! Și am întreat-o la rândul meu același lucru deși intuiam, știam răspunsul. Nu era măritată. Ne-am despărțit apoi cu toate asigurările că ne vom vedea a doua zi și m-am întors la prietena mea, care mă privea tristă, resemnată. Nu i-am spus cine era persoana respectivă ca s-o protejez, cât se mai putea.

Și astăzi, după ce și soția mea și acea prietenă au dispărut în lumea de apoi, și astăzi după aproape o jumătate de secol, îmi amintesc clipele acelea ca și când s-ar fi întâmplat ieri. Nu le mai trăiește, desigur, cu aceiași

intensitate, dar îmi dau același fior, fior pe care îl trezește conștiința aflată în fața unui eveniment neașteptat, de necrezut. Cum s-a făcut ca tocmai când, aproape resemnat pe plan sentimental, visam la ea, la fericirea de a-i fi ținut mâna în mâna mea, să mi se arate și să-mi îplinească visul? Acolo, în mijlocul pieții, după aproape patru ani în care nu mai știusem nimic de ea? Puteam să nu ies în oraș, puteam să trec mai devreme piața aceea sau mai târziu cu trei minute și nu aș mai fi întâlnit-o în acel oraș uriaș. S-ar fi căsătorit până la urmă (era tare frumoasă) sau poate m-aș fi căsătorit chiar eu. Am crezut și cred acum cu și mai multă tărie că nu o banală întâmplare ne-a readus unul în fața celuilalt.

Desigur că mulți dintre dumneavoastră aveți în memorie povești mai mult sau mai puțin asemenea cu cea a mea, pe care le veți fi așezat din grabă, din neatenție, în sertarul plin cu întâmplări ciudate, amuzante, bune de reamintit cândva și cam atât. Nu le-ați chestionat motivația, nu le-ați suspectat momentul sau modul de a apărea. Le-ați trăit pur și simplu cu bucurie sau cu supărare, fără să găsiți în ele nici o urmă de stranietate. Și vă veți mai fi spus ceva: dacă ar fi să suspectez fiecare întâmplare că s-ar datora destinului, unde aș ajunge? Interpretarea asta este aproape universală și pare imbatabilă. N-o să încerc deocamdată să o critic, să aduc argumente în favoarea unei alte abordări, pentru că e de primă importanță să privim mai întâi și să cântărim, istoricitatea ideii de destin. Să vedem când, cine și cum s-a luptat cu destinul și care sunt poveștile lăsate nouă.

DESTINUL ÎN ISTORIE

GHILGAMES

A fi interesat de istorie, a studia istoria și a-i folosi învățămintele este cea mai înțeleaptă atitudine pe care omul ar trebui s-o aibă, pentru a-și găsi locul în lume. Nu s-a întâmplat asta niciodată și ca urmare nu cred că se va întâmpla nici în viitor. Omul, îmbătat de puterea pe care s-a trezit că ar avea-o, nu-și mai poate contabiliza greșelile și se avântă spre noi “victorii”. Cei care au puterea de a înțelege lumea în care trăiesc, trag alarma, dar agitația în jurul banilor o acoperă și o fac inutilă. Istoriei îi rămâne rolul de poveste, de cele mai multe ori falsă, vopsită și răzvopsită după cum doresc cei care au avut sau cei care au preluat puterea zilei. Chiar și așa, îndepărtând nuanțele exagerate, căutând și interpretând cinstit faptele înregistrate de străbuni, ne vom găsi în fața unor povești de viață captivante, uneori de necrezut.

Așa mi-a apărut mie, și poate tuturor celor care au studiat-o, istoria Sumerului. Acolo, pe malurile Eufratului, în sud-vestul Irakului de astăzi, a existat o civilizație uimitoare, acum mai bine de șase mii de ani. De unde se știe asta? Din documentele scrise de scribii acelor populații, populații care fără prea mare exagerare,

trăiau și se comportau cum o facem și noi astăzi. Cu mai mult de o mie de ani înainte de scrierea Iliadei de către Homer (sec. 10-9 î.e.n.) și a Vechiului Testament al Bibliei de către autori necunoscuți (sec. 10 î.e.n.), exista în acea parte a lumii o cultură adevărată. Existau școli cu elevi mai mult sau mai puțini silitori, profesori principali și secundari, programe școlare pentru studii teologice, de botanică, de matematică sau lingvistică și ele ofereau și diplome. Din textele sumeriene descoperite, scrise cu caractere cuneiforme pe tăblițe de lut, se știe (2) că în jurul anului 3000 î.e.n. s-a întrunit în sesiune specială parlamentul sumerian, alcătuit din două camere pentru a dezbate, cum se zice astăzi, probleme importante. Există pe vremea aceea un sistem fiscal, care folosea printre altele un sistem de măsuri și greutate, procese verbale și chiar monezi făcute din lut și un sistem juridic, care a evoluat până la celebrul cod de legi al lui Hammurabi, de la începutul celui de al doilea mileniu înainte erei noastre, atunci când Sumerul repopulat cu venetici, a devenit Mesopotamia. Atunci când akkadienii, amoriții și alte populații au devenit majoritari în jurul Babilonului, s-a găsit necesitatea și soluția de a întocmi dicționare pentru traduceri din limba sumeriană în limbile noilor majorități. Babilonienii sunt cei care au stabilit măsurarea timpului în ore de câte șaiszeci de minute și trei sute șaiszeci de secunde, cercul de trei sute șaiszeci de grade și anul de douăsprezece luni. De ce am făcut această înșiruire de înfăptuiri ale sumerienilor pe care probabil mulți dintre cititori le știu? Pentru a justifica afirmația de mai sus și importanța care

îi s-a atribuit celebrului poem al lui Gilgameș, rod al spiritului, al imaginației sumerienilor, care își puneau, ca și noi astăzi întrebarea fundamentală: de ce existăm?

Poemul este de talia celui a lui Faust, pentru că ne fascinează și ne obligă să ne controlăm sufletul până în ultimele lui unghere, să ne înspăimântăm sau să ne întocmim speranțe. Am mai spus-o, cu patimă, e adevărat, că cel care n-a citit acest poem, de-ar mai avea doar și o zi de viață, ar trebui să îl citească. Desigur că personajele, scenariul, și mai ales decorul sunt cele ale mileniului trei înainte erei noastre, când se crede că a fost scris. Poemul a fost preluat apoi în mileniul următor de amoriții și de evrei, care au preluat de altfel din cultura Sumerului și legenda potopului pe care au introdus-o în scrierile biblice. Din sutele, miile sau chiar zecile de mii de tăblițe de lut scoase din ruine, s-a descoperit că poemul, inițial sumerian, a fost reluat, rescris, în secolul șapte înainte erei noastre, la cererea regelui mesopotamian Assurbanipal, care și-l dorea în biblioteca sa. Cum cercetările, de bine de rău nu se îndreaptă doar spre înarmare, ci și spre istoria lumii, multe alte amănunte despre geneza acestui poem al umanității se vor mai spune. Pentru subiectul de față, am considerat că povestea regelui Gilgameș poate fi un început, un început care ne spune că și cu mii de ani în urmă omul și-a cercetat mobilurile și parcursurile existenței sale. Valoarea istorică, filozofică a poemul este însoțită de calitatea scrierii, de frumusețea stilistică, de știința de a crea frumosul, de a crea o operă nepieritoare. Regele Gilgameș, se spune (3) că ar fi fost